మూలం : పెరల్ బక్

ఫ్రిల్లు

అనువాదం : "శ్రీ శిల్పి"

"ఈ టైలర్లతో ఖచ్చితంగా వుండకపోతే లాభం లేదు" అంటూ పోస్టు మాస్టరుగారి భార్య కొంచం ఆయాస పడుతూ పడక కుర్చీలో చేరబడింది. ఈ ప్రాంతాల్లో గడిపిన యీ పది సంవత్సరాలుగా ఆమె శరీరం స్థూలమయి వుంది. "టైలరు వచ్చేడమ్మా" అని చెప్పిన నౌకరు ప్రక్కగా నిలుచుని వున్నాడు.

బల్లమీద వున్న విసినికఱ్ఱ తీసుకొని మెల్లగా విసురు కొంటున్న అతిధి ఆమె ధోరణికి ప్రశంసిస్తూ "వీళ్ళని మీరు పగడలో పెట్టినట్లు నాకూ చేతనయితే బాగుండు నండీ. ఇక్కడ బట్టలు యెంత చవుక అయితే మాత్రం యేం లాభం యీ టైలర్లతో వేగటం ఎంతో కష్టం. మా టైలరున్నాడు చూచేరూ మూడు రోజుల్లో యిచ్చేస్తానని చెప్పి వారాలు గడిపివేస్తాడు. అదయినా చివరకు ఎందుకూ పనికి రానిదిగా తయారు చేస్తాడు. వీళ్ళ కుట్టూ వీళ్ళూను. అబ్బా !" అంటూ నిట్టూర్చి, విసిని కఱ్ఱతో వేగంగా విసురుకో సాగింది.

"ఇప్పుడు చూడండి" ధీమాగా అంది శ్రీమతి. నౌకరుతో సగర్వంగా "టైలరనిటు పిలువు" అని ఆజ్ఞాపించింది. వినయ విధేయతలు వుట్టిపడుతూ "చిత్తమమ్మా" అంటూ పోయి టైలర్ని నడి వయస్సులో వున్న ఆ సన్నని టైలర్ని వెంటబెట్టుకొని వచ్చేడు. టైలర్ రాగానే వారిద్దరికి నమస్కరించి తన చంకలో వున్న బట్టల చుట్టను నేలమీద పెట్టి విడతీసేడు. అందులో నలిగిపోయిన యింగ్లీషు కంపినీ, మాదిరి పుస్తక మొకటి, సగం కుట్టి వున్న నీలం చుక్కల సిల్కు గౌను ఒకటి వుంది. గౌనును జాగ్రత్తగా దులిపి పైకి ఎత్తి ఆమెకు చూపేడు.

దాన్ని పరీక్షించి చూచి, వెంటనే స్వభావిక మయిన పెద్ద గొంతుకతో "ఆ కాలరేమిటి టైలర్? ఫ్రిల్లు పెట్టమనలేదూ ?" అంటూ తొందరగా మాదిరి పుస్తకంతీసుకుని పేజీలు వేగంగా తిప్పి "ఇదిగో యీ మాదిరి కాదూ నీకు చెప్పింది ? అంత వెడల్పు కాలరెందుకు పెట్టేవు ? నీకు చెప్పి ప్రయోజనమేమిటి ? నీవు వింటేగా ?— తీసుకుపో దాన్ని ?" అని గద్దించింది.

దానితో టైలర్ నిశ్చల మయిన మొహంలో చెమటలు పట్టుకు వచ్చేయి. "అలాగేనమ్మా" నీర్సంగా అన్నాడు. "మీరు మొదట ఫ్రిల్లే కావాలన్నారు తరువాత వద్దన్నారు. ఆరోజు వెడల్పు కాలరు పెట్టమన్నారు. ఫ్రిల్లు మరి ముతక అవుతుందన్నారు." అని ప్రార్ధనా పూర్వకంగా ఆమెవైపు చూచేడు. కానీ ఆమె మాత్రం ఆ లావుపాటి చేతుల్ని వూపుతూ గొంతెత్తి "లేదు. లేదు. నీవన్నీ అబద్ధపు మాటలు చెబుతున్నావు" విసురుగా "నేనేంచెప్పిందీ నాకు తెలుసు. నే నెప్పుడూ పెద్ద కాలరు కావాలనలేదు. ఈ రోజుల్లో పెద్దకాలర్లెవరు పెట్టుకుంటున్నారు ? అదెందుకు పెట్టినట్లు నీవు?" "అవునమ్మా" ఆశ పొడసూపింది. "ఫ్రిల్లు పెడితే కొంచం బట్ట యెక్కువ పడుతుంది. పరవాలేదంటారా అమ్మా" అని ప్రాధేయపూర్వకంగా వేడుకున్నాడు.

ఆమె మాత్రం అంత తేలికగా యే విషయం ఒప్పుకునేది కాదు. "నీకేమీ పరవాలేదు. కానీ నా బట్ట మాత్రం బోలెడంత తగలవేశావు. వూరికే యీ బట్టల్ని కొన్నాననుకున్నావా డబ్బు యెంతో వృధా చేసేవు." ఆ పడక కుర్చీలో వెనుకకూ ముందుకూ వూగుతూ వేగంగా విసురుకొంది. అతిధి వైపు తిరిగి "నేనీదుస్తులు వస్తాయని కనిపెట్టుకుని కూచున్నాను. ఇప్పుడు చూడండీ! ఎల్లుండి వుద్యానవనంలో విందుకు వేసుకోవాలనుకున్నాను. ఫ్రిల్లు పెట్టమని మరీమరీ చెప్పేను. ఆవెఱ్ఱి కాలరు చూడండి !" అతిధి దానికి వంతవేస్తూ "అదే నేనూ అనేది, మరి దీని సంగతేం చేస్తారు ?" అంది. "అదీ నే చూస్తాగా" అంది శ్రీమతి ధైర్యంగా. కొద్దిసేపు టైలర్ వునికినే గుర్తించనట్లు తన చక్కని తోటపై దృష్టి నిలిపింది. టైలర్ ఆ గౌనును పట్టుకొని ఆమె ప్రసన్నత కొరకు ఎదురు చూస్తూ నిలుచున్నాడు. చెంపలు మీదుగా చమట ధారలు కారిపోతుంది. పెదాలు తడి చేసుకుని తొట్రు

పాటుతో "వేసుకుని చూస్తారా అమ్మా?" ప్రాధేయ పడ్డాడు. "లేదు. అవసరంలే"దని విసిరింది. "ఎందుకు వేసుకోవటం! అధ్వాన్నంగా వుంది కుట్టు. కాలరంతా శుద్ధతప్పు, వేసుకుని చూడటం దేనికి!" తోటమీది దృష్టి మరల్చ కుండగానే అంది. "ఆ ఫ్రిల్లే కుడతానమ్మా, మీరు చెప్పిన విధంగానే కుడతాను. మీ కెప్పుడు కావాలి?" "నాకు రేపు కావాలి. మధ్యాన్నం పన్నెండు గంటలకు. లేదా డబ్బు ఆశ పెట్టుకోకు." "అలాగే చేస్తానమ్మా" అంటూ ఆ బక్కచిక్కిన చేతులతో గౌనును జాగ్రత్తగా మడిచి వేసేడు. లేచి దేని కొరకో ఎదురు చూస్తున్నట్లు నిలుచున్నాడు. విచార రేఖలు అతని మొహంలో ప్రతిబింబిస్తున్నాయి. ఆవేదనతో కూడిన మొఖంలో చమటలు కమ్ముకున్నాయి. చివరికి ఆమె కూడా యీ ఆవేదన చాయలను గుర్తించ కుండా ఉండలేక పోయింది. ఏమిటి చూస్తున్నా వింకా? టైలరు పెదేలు తడిచేసు కొని, హీన స్వరంతో "కొంచెం డబ్బిప్పిస్తారా అమ్మా?" ఆమె వాడి చూపుల క్రింద అతని గొంతు మరీ సీరసించి పోయింది. "నాఅన్న కొడుకు యీ రోజు చచ్చిపోయేలా వున్నాడు. వాడికి భార్యా, ముగ్గురు పిల్లలూను. దహనానికి కూడా డబ్బు లేదు." ముగించ గలిగేడు. "నే నను కుంటూనే వున్నాను. వాళ్ళ కెప్పుడూ యేదో ఒక విపత్తు వచ్చి పడుతూనే వుంటుంది. ఈ కుట్టుకు తోడు ఎప్పుడూ డబ్బు గొడవే." అతడికి ఆమె వైపు చూచే శక్తి కూడా నశించింది. "నేను చెప్పినట్లు ఫ్రిల్లుతో గౌనంతా పూర్తి చేసుకురా పూర్తికాక పోతే డబ్బిచ్చేది లేదు" "అలాగే నమ్మా" అని నిట్టూర్చేడు. ఆశా జాడలన్నీ అడుగంటుకు పోయేయి. నిరాశ తెర ఆ ముఖాన కమ్ముకుంది. "రేపు తెస్తానమ్మా" అంటూ వెను తిరిగేడు. "చేసేలా చూడు" కేక పెట్టింది, జిగుప్సతో అతను పోయేవైపుగా చూస్తూ.

"నేను రేపంటే వాడు బహుశా ఎల్లుండి కయినా తెస్తాడేమో"అని యేదో గుర్తుకు వచ్చినట్లు గంట నొక్కింది. నౌకరు రాగానే "ఆ టైలరు వెధవ పోతూపోతూ యింట్లో వస్తువేదో పట్టుకు పోకుండా పోడు." అని హెచ్చరించిన ఆమె గొంతు దూరంగా వరండా దిగుతున్న టైలర్‌కి కూడా వినిపించక పోలేదు. డబ్బు కొరకు వీళ్ళీ కథలన్నీ అల్లుకొస్తారు. వీళ్ళకి డబ్బు అవసరం లేని దెప్పుడు? ఇలాంటి మనుషుల్ని నేనెక్కడా చూడలేదు. మనకి బట్టలు కుట్టి బోలెడంత డబ్బు కూడ బెడుతున్నారు, వీళ్ళంతా. ఇతడు మరీ అన్యాయం. పనికాక ముందే డబ్బు కావాలని కూచుంటాడు. ఈ మధ్య మూడుపర్యాయాలు పిల్లలు చచ్చి పోతున్నారని బొంకేడు. అందులో నేనొక్కమాట నమ్మలేదు. తాగుడుకు, నల్లమందుకు తగలేస్తుండాలి. వీళ్ళంతా యింతే. ఒక్కమాట నమ్మకూడదు. "ముమ్మాటికి నిజం మీరన్నది" అంటూ అతిథి సెలవు తీసుకోవటానికి లేచింది. 'వీళ్ళతో ఖచ్చితంగా వుండాలండి' అంది శ్రీమతి.

ఎండ తీవ్రంగా వుంది. టైలరు శ్రీమతి యిల్లుదాటి నిశ్చింతగా సాగిపోతున్నాడు. ఆమెను అడిగి చూచేడు— కానీ ప్రయోజనం లేక పోయింది. తిరస్కరిస్తుందేమో నన్న భయం వేధిస్తున్నా ధైర్యం కూడబట్టుకుని అడిగినా ఫలితం మాత్రం లేదు. ఆ నాల్గుడబ్బులూ వస్తే తన కొడుకు దహనానికి పనికి వస్తుంది. తన ముగ్గురు కొడుకులూ తన కండ్లముందే మట్టిలో కలిసి పోయేరు. అన్న కొడుకయినా యితడొక్కడేగా మిగిలింది. ముగ్గురు కొడుకుల తండ్రి అయి అనుకోని విధంగా చావు దాపురించింది. రెండు నెల్లు వెనుక ఎట్లాగా కాలిన నాగలికట్టు పొరపాటున కాలుమీదపడి ఎముకల కంటా కాలిపోయింది. వాడిన తైలాలేమీ పనిచేయలేదు. ఈ రెండు నెలల్లో కాలువాచి ఆశలు వదులుకునే పరిస్థితికి వచ్చింది.

ఈ రోజు ఉదయమే రోగిని చూచి వచ్చేడు. చావు పీఠమేసుకు కూర్చుందని అతనికి తెలిసి పోయింది. గుమ్మంలో అతని భార్య కూర్చుని రోదిస్తోంది. పెద్ద పిల్లలిద్దరూ దిగులుగా చూస్తూ కూచున్నారు. పొత్తిళ్ళలో పసివాడు రొదపెడుతున్నాడు. తల్లి రెండు రోజులుగా ఏడుపు పెడబొబ్బలలో పాలన్నీ ఎండి పోవటం వల్ల వాడు ఆకలికి గింజుకు పోతున్నాడు.

టైలరు సందు తిరిగి ఓ ద్వారంలోకి ప్రవేశించేడు. పెద్ద వసారాలో మొండి మొలలతో పిల్లలంతా ఆటలలో కీచులాడుకొని కాకి గోల చేస్తున్నారు. తలమీద మురికి నీళ్ళలో గుంజిన చింకి పాతలు దండేలమీద వ్రేలాడుతున్నాయి. అక్కడి ప్రతి గదిలోనూ ఒక కాపురం నివసిస్తుంది. ప్రతివాడూ చెత్తా చెదారం అంతా ఆ ముందే వేయడంవల్ల వేసవి అయినా ఆ ప్రదేశమంతా దుర్గంధంతో నిండి వుంది. కానీ యీతడు మాత్రం యివన్నీ పట్టించుకునే పరిస్థితిలో లేదు. కుడివైపుగా వున్న ఒక

చీకటి గదిలోకి దారి తీసేడు. ఈ గదిలోనూ దుర్గంధమే- కాని యిది మాంసము కుళ్ళిన వాసన. మంచం ప్రక్కన ఆమె రోదిస్తుంది. అతడు రావటం కూడా ఆమె గమనించలేదు. కన్నీటితో ముఖమంతా మలినంగా వుంది. నల్లని పొడుగాటి జుట్టు ముడి విడి బుజాల మీదుగా విరబోసి వుంది. "అయ్యో ! నీవు వెళ్ళిపోతున్నావా ? మా గతేమిటి" అని పదే పదే రోదిస్తుంది. ప్రక్కనే నేలమీద పడివున్న చంటివాడికి యేడవటాన్కి కూడా వూపిరి లేకుండా వున్నాడు. పెద్ద పిల్లలిద్దరూ తల్లి చెంగు పట్టుకు కూర్చున్నారు.

టైలరు మంచం వైపు తిరిగి "ఎలావుంది నాయనా?" అన్నాడు. రోగి కష్టంమీద కండ్లు విప్పి చూచేడు. అస్తిపంజరంలా వున్నాడు. ఎంతో సతమతమయి పెదేలు కదిపి 'యీ పిల్లలు' అనగలిగేడు నెమ్మదిగా. టైలర్ ముఖం బాధతో వివర్ణమయింది. మంచానికి ఓ మూలగా కూర్చుని "నీ బిడ్డల కొరకు విచారించకు నాయనా. శాంతంగా వెళ్ళిపో. నీ భార్యా బిడ్డలు నా యింటికి వస్తారు. నీ భార్య మాకుబిడ్డలాంటిది. నీ ముగ్గురు బిడ్డలు మాకు మనుమలు. నీవేమయినా దూరపు వాడివా నాకు ?" లోలోపలే దుఃఖిస్తున్నాడు— కన్నీరు ధారలుగా కారిపోతోంది. రోగి కొంతసేపటికి గొణుగుడుగా "నీవూ బీద వాడివే నాయె...." "నీవు విచారించకు శాంతంగా వుండు నాకు చేతిలో పని వుంది. నాదగ్గర యిప్పుడు పోస్టు మాస్టరు భార్య దుస్తులు వున్నాయి. ఫ్రిల్లు తప్ప అది దాదాపు పూర్తి అయింది. బహుశా ఇంకా బట్టలు వస్తాయి. మాకు బాగానే జరిగిపోతుంది——" కానీ రోగి తిరిగి మాట్లాడలేదు. కండ్లు మూసుకొని నెమ్మదిగా వూపిరి పీలుస్తున్నాడు. టైలరు తన బట్టల చుట్టను ఒక మూల పెట్టి వచ్చి నిశ్శబ్దంగా రోగి ప్రక్కన కూర్చున్నాడు. రోగి భార్య పెద్దగా రొద పెడుతూనే వుంది. గంటలు గడిచిపోతున్నాయి. చివరకు ఆమె అలసిపోయి కండ్లు మూసుకొని మంచానికి చేరబడింది. పొరిగింటి ఒకామె చంటివాడిని పాలు పట్టటానికి తీసుకుపోయింది.

మసగ చీకటి పడగానే రోగి ప్రాణం వదిలేడు. అప్పుడు టైలర్ లేచి మూల నున్న బట్టల చుట్టను పట్టుకొని కోడలితో "వాడు వెళ్ళిపోయాడు, నీదగ్గరేమయినా డబ్బు వుందా ?" అన్నాడు. ఆమాటలు వినగానే ఆమె వెంట్రుకలు వెనక్కి లాక్కొని లేచి మంచంమీద చూచింది. ఆమె యింకా యౌవనంలోనే వుంది. ఇరవయ్యేళ్ళ కన్న ఎక్కువుండవు. అంత అందగత్తె కాకపోయినా కురూపి మాత్రం కాదు. ఏ పూట కాపూట సంసారాన్ని గడుపుకు వస్తున్న యిల్లాలు. ఇటువంటి అవాంతరం వచ్చి మీద పడుతుందని యెన్నడూ అనుకొని ఎరుగదు. దైన్యంతో టైలరు వైపు చూచి "మాకింకేమీ మిగలలేదు. వారి బట్టలు, నా చలికోటు అమ్మివేసేను. ఇప్పుడున్నదంతా యీ మంచమే !" అతని మొహం దిగులుతో కుంచుకుపోయింది. "ఎవరేనా అప్పిచ్చే వాళ్ళున్నారా ?" అన్నాడు. "మా పొరుగు వాళ్ళు తప్ప నాకింకెవ్వరూ తెలియదు. వాళ్ళకి మాత్రం యేముంది ?" కన్నీరుపెట్టుకుంటూ "మీరుతప్ప మాకీభూమ్మీద యెవ్వరూ లేరు "అంది. "అవునవును" అంటూ మంచంమీదికిచూచి "మొహంమీద బట్టకప్పు" అంటూ బయలుదేరాడు.

చాల దప్పిపోయి వున్నాడు. రోజంతా తిండీ తిప్పలూ లేకపోయినా ఆకలి మాత్రం కావడంలా. భార్య తెచ్చి అన్నం కంచం ముందు పెట్టినా తినబుద్ధి కాలేదు. ఆ దుర్గంధం యింకా అతని బట్టలకు పట్టుకొని వదలలేదు. హఠాత్తుగా సిల్కు గౌను సంగతి గుర్తుకు వచ్చింది. ఈ దుర్గంధం ఆ బట్టలలో పసిగడితే ఆమె ! వెంటనే లేచి గౌను దులిపి వంకీకి తగిలించేడు. అయినా అది ఎంతసేపు అక్కడుంటుంది. కుట్టు పూర్తిచేసి డబ్బు తేవాలి. దుస్తులు మార్చుకున్నాడు. కుట్టేటప్పుడు చెమట గౌనుమీద పడకుండా చూచుకోవాలి. చెమట యింకటానికి గాను ఒక తువాలు తలకు చుట్టుకున్నాడు. చేతులు తుడుచుకోవటాన్కి ఒక బట్ట పక్కనే వుంచుకున్నాడు.

బట్టను అతి జాగ్రత్తగా పట్టుకొని ఆమెను ఎక్కడ అసంతృప్తి పరుస్తానో అన్న భయంతో తనకి చేతనైనంత నేర్పుతో కుట్టు ప్రారంభించేడు. ఆమె యింకో గౌను కూడా యిస్తే ఆ డబ్బు కూడా చేర్చి దహన క్రియలు జరపవచ్చు. కానీ ఒకవేళ ఆమె దగ్గర యింకేమీ కుట్టించవలసినవి లేకపోతే, తానేం చేయాలి ! అప్పు చేయవలసిందే. అదయినా వడ్డీ భారం భరించవద్దూ ! దహన క్రియలు చేసి అతని భార్యా పిల్లలను తీసుకురావాలి. ఈ ఒక్క గదిలో వారందరినీ యిమడ్చట మెలాగు ? పిల్లలసంగతి తలపుకు రాగానే అదోవిధమయిన సంతోషం కలిగింది కానీ వారిని పోషించాలి అన్న సంగతి వెంటనే గుర్తుకు వచ్చి అది మాయమైపోయింది.

ఇంకా పని చూచుకోవాలి. తప్పక పని దొరుకుతుంది. శ్రీమతిగారి వద్ద యింకా కుట్టించవలసిన బట్టలు వుండే వుండాలి. ఆమె గొప్ప యింటి యిల్లాలు. అర్ధరాత్రి అయినా గౌను పూర్తికాలేదు. అన్నిటికన్నా ముఖ్యమైన ఫ్రిల్లు యింకా కుట్టనే లేదు. మాదిరి పుస్తకం తిరగవేసి చూచేడు. సన్నని కుచ్చులు మడిచేడు. చేతులు నీరసంతో వణికేయి. తెల్లవారు ఝామకు చేతితో కుట్టవలసిన అంచులు మాత్రం మిగిలాయి. ఒక్క క్షణం కన్నుమూసి బడలిక తీర్చుకుని కుట్టు పూర్తిచేయవచ్చు ననుకున్నాడు. గౌను వంకీకి తగిలించి నడుం వాల్చాడు. గాఢంగా నిద్ర పట్టింది.

కాని ఎంతో సేపు నిద్రపోలేదు. ఏడు గంటలకే లేచి కుట్టు ప్రారంభించి దాదాపు మధ్యాహ్నం వరకూ కుడుతూనే కూర్చున్నాడు. చివరకు ముగించేడు. తాననుకున్న దానికన్న ఎక్కువ కాలమే పట్టింది. తొందరపడి వెళ్ళాలి. ఆమెను ఆగ్రహ పరచకూడదు. ఇంకో గౌను కూడా కుట్టాలి. సాయింత్రము రాత్రీ కుడితే అది కూడా పూర్తి చేయవచ్చును. ఆత్రతగా కుట్టిన గౌను వాసన చూచేడు. కొద్దిగా మాత్రం వాసన కొడుతోంది. ఆమె అది గుర్తిస్తుందా ?

వెళ్ళగానే "పూర్తి అయిందా" అందామె. "అయిం దమ్మా" అంటూ అందించేడు. "అయితే నేను వేసుకు చూస్తాను" అంది. ఆమె గదిలోకి పోగానే వూపిరి బిగబట్టి వేచి వున్నాడు టైలర్. ఆమె ఆ వాసన గుర్తిం చిందేమో ! ఆమె బయటికి వస్తూ తృప్తిగానే కనిపిం చింది. కానీ పూర్తితృప్తి పైకి కనబరచలేదు. "ఎంత ?" అంది క్లుప్తంగా. సందేహిస్తూ "ఇరవై రూపాయిలమ్మా" అన్నాడు. ఆమె కోపంగా చూడటం గమనించి "సిల్కు బట్ట కాదమ్మా. ఎవరైనా అంతే అడుగుతారు." "అంత ఎక్కువా అంత ఎక్కువా ! నీవు నా బట్ట అంతా వృధా చేసేవుకూడాను !" చివరకు యిష్టం లేకుండానే డబ్బు యిచ్చింది. "వందనాలమ్మా" నెమ్మదిగా అన్నాడు. ఆమెను యిప్పుడు అడగాలి— కానీ ఎలాగు ? ఆమె లేదంటే, తానేంకావాలి ! ధైర్యాన్ని ఏలాగో కూడబెట్టు కున్నాడు. ఆమె కండ్లలోకి చూడకుండా "అమ్మా ! యింకా బట్టలుంటే కుడతాను. వూపిరి బిగబట్టుకొని ఆమె సమాధానం కొరకు ఎదురుచూస్తున్నాడు. ఆమె గౌను మార్చు కోవటానికి గదిలోకి వెడుతూ నిర్లక్ష్యంగా "లేవు లేవు. యింకేమీ లేవు. నాబట్టల్ని పాడుచేస్తున్నావు. ఇంకా చాలామంది టైలర్లున్నారు. వాళ్ళు చవుకగాకూడా కుడతారు" అంది. పిడుగువంటి యీ మాటలు టైలర్ చెవిని పడి కృంగిపోయేడు.

రెండవరోజు వుద్యానవనం విందులో కిందటిరోజు తన యింటికి వచ్చిన అతిధిని కలుసుకుంది శ్రీమతి. శ్రీమతి కొత్తగౌను చూచి ఆమె కండ్లు ఆశ్చర్యంతో మెరిసేయి. "చివరికి ఎలాగో మా గౌను తయారయిం దండీ ! అతడు పూర్తిచేసి యిస్తాడనుకో లేదు సుమండీ ! ఆ ఫ్రిల్లు బాగా కుట్టేడు కదండీ !" శ్రీమతి తృప్తిగా తన ఫ్రిల్లు చూచుకుంది. "అవును బాగావుంది కదండీ ! చివరికి ఫ్రిల్లే కుట్టించుకోవటం మంచిదే అయింది. పైగా ఎంతో చవక ! ఈ ఫ్రిల్లూ యిదీ కుట్టటాన్కి మనవాళ్ళయితే యింకా ఎనిమిది రూపాయలు ఎక్కువ తీసుకునేవారు ! ఏమంటారు ?" "అవునవును సరిగా పన్నెండు గంటలకే తెచ్చి యిచ్చేడు నేను చెప్పినట్లు. వాళ్ళతో ఖచ్చితంగా వ్యవహరించడమే దీనిలో రహస్యమండీ !"

★